

jeg har der ikke videre at insistere paa; men jeg vil blot tillade mig at bemærke, at det vil komme til at spille en Rolle. Jeg tror, som jagt, at Grundtrækkene af den Organisation, som her er givet, maa anses for rigtige og ville vise sig selv for en nærmere Prøve fuldt forvarlige, om der end paa enkelte Punkter kan finde Modifikationer Sted.

Jeg skal med Hensyn til det andet Afsnit om Pensioneringen aldeles slutte mig til de Anstuelser, som fremkom fra det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds (Berg). Det er forbausende, naar man sammenligner den Bestemmelse, som i 1867 blev tagen om disse Forhold ved Lov af 14de Marts 1867, hvor det udtrykkelig blev forbudt Regjeringen, at antage nogen som helst af Jernbanens Bestillingsmænd med Afgang til Pension af Statskassen. Naar man sammenligner denne Bestemmelse med, hvad der her er foreslaaet, og som jeg haaber i alt Væsentligt vil blive vedtaget, saa er det aldeles forbausende at se den Udvikling, som er foregaaet i Løbet af 20 Aar, og hvilken Opfattelse man nu har af de Forhold i Medsætning til den Gang. Jeg tror at turde betegne den Opfattelse, som blev gjort gjældende af det ærede Medlem for Densø Amts 3die Valgtreds (Bernfsen), som aldeles antvivret. Denne Opfattelse af Selvpensionering er Noget, der er fordømt som noget aldeles Upraktisk (Udfrydelse). Ja, Tiden gaar ganske sikkert i modsat Retning, og jeg haaber, at disse Bestemmelser snart maa blive til Lov; thi disse Bestemmelser ere saa betydningsfulde og vigtige, at kunde de blot føres igjennem, kan det være det Samme med den øvrige Lov. Det har nemlig vist sig, at Administrationen kan til Nød selv organisere; men den kan ikke paa Grund af Loven af 1867 paa egen Haand ordne Pensionsvæsenet paa en fornøstigt Maade. . . (Udfrydelse: Ved provisoriske Love f. Gy.) Ja, hvis de Herrer ville have det. Jeg havde nær jagt, at kunde man faae en Lov, der i to Linier ophævede dette andet Membrum af § 4 i Loven af 1867, havde man her faaet gjort en meget betydningsfuld Foranstaltning. — Det er ikke min Hensigt her at gaa ind paa Enkelthederne i disse Pensionsspørgsmaal, der ere meget indviklede, men jeg skal kun sige, at saa vidt jeg har kunnet naae med mine Underøgelser, finder jeg det særdeles humant og praktisk ordnet. Det er ogsaa her ganske overordentlige Hensyn at tage til de to forskjellige Klasser af Embedsmænd og deres forskellige Pensionering. De jyske-synske Jernbaneembedsmænd ere særlig uheldig stillede; men efter Selvpensioneringssystemet af 1869 er det

ordnet saa godt, som det var muligt at gjøre det; men det har dog vist sig aldeles utilfredsstillende. Jeg skal kun til denne Afdeling bemærke, at een Ting er der dog, som jeg ikke føler mig videre slaaet af, og som jeg ogsaa henstiller til nærmere Prøvelse. For mig har det aldeles ikke villet stille sig klart, hvad Nytte det paatænkte Reserve-Pensionsfond skal gjøre. Jeg ser ikke, at det giver Andet end Bogholderi og Omkost og unyttigt Besvær. Ja, det skal formentlig være et Slags Udligningsbæsin fra Aar til Aar, saa at i det Aar, hvor Jernbanen fik altfor store Udgifter, skulde der tages fra Reservefonden, og i de Aar, hvor Pensionsudgifterne sank, skulde man henlægge til Reserve-Pensionsfondet. Men ved Statsinstitutioner af det Omfang, som Jernbanerne have, synes det mig, at dette Hensyn spiller en meget ringe Rolle, og nogen praktisk Nytte af det har jeg ikke kunnet se. Det er muligt, at jeg har overset Noget derved; men jeg har ikke kunnet finde Noget.

Naar jeg endelig gaar over til det 3die Afsnit, som handler om Taxter og Politibestemmelser, saa er der ganske vist der henvist til mange forskjellige Ting, og i Realiteten staar der ikke særlig Meget i dette Afsnit, men det ligger for en meget stor Del i Sagens Natur. Det er ikke Meget, der lader sig ad Lovgivningens Vej fastsætte om disse Ting. Der er der meget Bevægeligt og maa helst være bevægeligt og elastisk. Saadant Noget som om, hvormange Tog der skal gjenneføres, er meget afhængigt af Udvillingens Gang. Hvad kan det nytte at give Love derom. Der er gjennem Finantslovbehandlingen rigelig Anledning for Rigsdagen til hvert eneste Aar at kunne gjøre sin Indflydelse gjældende paa dette Punkt, og det har vist sig, at de Ønster, der ere blevne udtalte paa Rigsdagen, altid ere blevne fulgte, saa jeg tror ikke, der er bundet Noget ved at staa det fast ved Lov. Det Samme gjælder om Taxtregulativerne. Det vil maaske der bedre kunne lade sig gjøre at opstille nogle Principer i en Lov; men det vil ogsaa være meget variabelt. Det er givet, at Jernbanerne ere i Stand til at gjenneføre bestemte Taxter ganske godt, og naar man ser paa andre Institutioner, som f. Gy. Dampskibsfæstaber, som ikke ville være bundne til nogen som helst Taxt, men sætte Taxten fra Dag til Dag, saa er det meget respektabelt, at Jernbanerne have saa faste Taxter; at der er Noget bundet ved at lovgive derom, tror jeg ikke. Naturligvis er Befordringsreglementerne Noget, som mere hører ind under Lovgivningsomraadet; det er jo en Kontrakt